

[Albertsen.]

nen, idet man her havde foreslået, at de hidtidige forsorgsydelser skulle hæves til niveauet for den mellemste invalidepension. Regeringen og socialministeren har erkendt, at til denne forøgelse er der ikke midler i dag.

Derudover skønner man, at den betjening af klienterne, der nu skal præsteres, vil betyde, at maskerne i det sikkerhedsnet, som er udspreedt under os alle, vil blive så meget tættere, at langt flere vil blive opfanget tidligst muligt. Der er mange kyndige kommunalfolk og socialeksperter, som jeg har drøftet disse ting med, som er af den opfattelse, at det ikke er givet, at der bliver tale om merudgifter, men at der måske endog er muligheder for besparelser, fordi behandlingsteknikken, mulighederne for at gribe ind på et tidligere stadium på lang sigt kan betyde færre penge, samtidig med at man også skulle få bedre resultater.

Mange kommunalfolk og borgerne som sådanne vil nok glæde sig over, at bistandsloven befæster den landvinding, som en central kommunal visitation til pladser på plejehjem og børneinstitutioner indebærer.

I socialdemokratiet forventer vi, at der i overensstemmelse med kommissionens intentioner bliver tale om at gennemføre loven pr. 1. april 1974. De kommunale repræsentanter har alle uden undtagelse og uden forbehold tilsluttet sig denne holdning. En udsættelse vil blive utålelig, ikke mindst for medarbejderne i revaliderings- og mødrehjælpsinstitutionerne, og dermed selvfølgelig utilfredsstillende også for klientelet. Den tale om udsættelse, som for adskillige blade, bl. a. senest Berlingske Tidende, har lagt op til, anser jeg for kortsynet og urealistisk.

Når man nu i kommissionen og i socialministeriet har lagt op til konsekvenser og helhedsbetragtninger, kan man måske nok undre sig over, at man ikke har evnet at medtage lovene om hjemmesygepleje og sundhedsplejersker under bistandsloven. Jeg ved ikke, om det er sundhedsstyrelsen, der her har grebet ind. Jeg vil gerne udtrykke forventningen om, at vi ved en passende lejlighed snart får mulighed for at diskutere denne styrelses placering. Mit synspunkt i så henseende er, at den hører hjemme under socialministeriet. Derved skulle også mulighederne for at få disse to

ting ind i billedet i højere grad være til stede.

Bistandsloven skal være et godt grundlag for børns og unges opvækst og trivsel i et samfund, der af mange føles som kompliceret. Det må understreges, at forpligtelsen i den nuværende børne- og ungdomsforsorgslov, altså kommunernes pligt til at sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på daginstitutioner, herunder socialpædagogiske fritidsforanstaltninger, føres over i den nye lov. Hvis kommunerne svigter med det præventive arbejde, hvis man ikke investerer i trivselsfremmende børne- og ungdomsaktiviteter, ja, så lægger man grundlaget for nye konflikter, for kriminalitet m.v.

Her skal også påpeges amternes opgave. Amterne er i forvejen pålagt visse funktioner, og disse funktioner bliver nu yderligere befæstet. Jeg vil henstille til socialministeren, at hun gør sit til, at koordineringen af indsatsen i det storkøbenhavnske område også bliver bragt til en tilfredsstillende løsning med henblik på de særlige opgaver vedrørende narkobekæmpelse m.v.

Hvad omsorgs- og plejehjemsopgaverne angår, §§ 74-86 i lovforslaget, har mange undret sig over adskillige kommuners manglende sans for at realisere et kvalificeret omsorgsarbejde enten direkte kommunalt eller i samarbejde med brugerne, mens de samme kommuner har været ganske kvikke til at bygge plejehjem. Forklaringen kan måske være, at de hidtidige refusionsregler har spillet ind. Jeg forventer, at de ændrede refusionsregler også vil medvirke til, at lovens intentioner om at satse på det forebyggende i højere grad bliver realiseret.

Et omtåligt led i hele denne proces er revalideringen — den store tanke, som Bomholt udmøntede i revalideringsloven, og som menneskeligt og samfundsmæssigt er så rigtig. De mennesker, der har været engageret i revalideringen, har haft mange besværligheder, og antallet af klienter er steget enormt. Vanskelige arbejdsvilkår, problemer med bemandingen, manglende forståelse i forskellige led har ført til, at revalideringen ikke har givet de resultater, som man kunne ønske, og man kunne måske udtrykke en vis ængstelse for, at den form for opsplitten af refusionen, der nu bliver tale om, skal give vanskeligheder med på vejen for revalideringen. Det bliver nok nødvendigt, at sam-